

Homa Eszter

Születésnap

Erzsi a kapuhoz ért. Mélyen a táskájába eresztette kezét, hosszasan keresgélt. A havazás és a jeges szél sem zavarta. Mozdulatai elcsigázottak voltak. A tízórás műszak... Előhúzta kulcsosomóját. A zárba illesztette, elfordította. Belépett a lépcsőházba, egyenesen postaládája felé tartott. Egyetlen levél várta édesanyjától. Elmosolyodott. Eszébe jutott a születésnapja. Ma harmincéves. Senki sem köszöntötte, hisz nem is tudtak róla. Elindult a harmadikra, kezében a borítékkal. Még reggel eláztatta cipőjét a hólé, így az minden lépésnél szisszent egyet helyette is. De észre sem vette, át volt fagyva, és túl fáradt volt. Már csak két év, gondolta. Két év, és minden más lesz. Négy éve kezdett el a kórházban dolgozni. Nem volt más választása, kellett a munka. Azóta él ebben a bérházban, az egyszobás garzonjában. Egyedül. Nehezen, de megszokta a korai kelést, dupla műszakot, hajnali villamosozást a fűtetlen kocsiban. Még két év. Felért a harmadikra. Megtorpant. Valaki várt rá az ajtajában. Egy fiatal lány, övéhez hasonló arcvonásokkal, de több tűzzel a szemében. Felállt, feléje sietett, és átölelte Erzsit, aki lassan viszonzta, majd ajtót nyitott. Anna szóltanul követte. Egyenesen a konyhába mentek. Erzsi levette elázott cipőjét és kabátját. Anna is levetkőzött. Megborzongott.

– Nagyon átfagytam, és hideg van itt is. Bekapcsolnád a fűtést? – szólalt meg a lány hirtelen.

- Persze. Kávét kérsz?
- Igen... és kicsit megéheztem. Már egy órája várlak.
- Csak egy kis leves maradt tegnapról.
- Az jó lesz.

Az asztalnál ültek. Erzsi magára tekert egy pokrócot. Forró kávét kortyolgatott, közben a hűgát nézte, aki tányérja fölé görnyedve a levest kanalazta.

– És? Mi van veled? Nem láttalak... lassan két éve. Karácsonykor sem mentél haza, anya hiányolt.

- Tudom... sok dolgom volt.

Erzsi kibámult az ablakon, a hópelyhek beborítottak mindent. Szinte hallotta, ahogy ablakpárkányára érkeznek a súlyos gömböcskék.

- És az iskola? Most végzel?

Anna felemelte tekintetét. Kiegyenesedett. Kereste nővére tekintetét. Hiába.

- Emiatt vagyok itt.
- Kérsz még? Melegítsek?
- Nem, elég volt. Szóval emiatt jöttem. Emlékszel Tamásra?

- Nem, soha nem találkoztunk.
- Ja...persze. De nagyon rendes srác, egy szakra járunk.
- Anya találkozott vele?
- Még ő sem, de hazaviszem majd. Szóval szeretnék kérni valamit...
- Biztos, hogy nem kérsz többet?
- Nem, elég volt...

Erzsi továbbra is kibámult az ablakon. A szemközti család akkor ült vacsorához. A gyerekek nevettek valamin. Talán az apa mondott valamit. Nem tudta.

- És mi van a sulival?
- Úgy döntöttünk, hogy abbahagyjuk. Külföldre megyünk... mindenki azt mondja, most kell, hogy most ott jó. Tudom, mit gondolsz, de én ezt nem akarom... nekem mennem kell. És ha nem megyek most, akkor nélkülem megy. Ugye segítesz? Én nélküle...

– Mennyi?

– Tudod, hogy van ez... papírok, utazás, enivaló... na meg a szállás... És ugye kell pár rendes ruha is...

De ezt már Erzsi nem hallotta meg. A szomszéd családot figyelte, ahogy az asztal körül ültek. A gyerekek még mindig nevettek. Már az anyuka is. Erzsi szorosabbra húzta magán a pokrócot, de tekintetét nem vette le róluk.

– Akkor segítesz?

Erzsi tovább kortyolta kávéját. Még mindig havazott. Lassan felállt, és odament a mosogatóhoz. Elmosta kávésbögréjét. Kezét szárazra törülte. A pokrócot ismét szorosra fűzte maga körül. Visszaült a székére. Először érezte meg elázott harisnyáját.

– Ez nagy összeg... nagyon sok pénz – szólalt meg végül halkán.

– Tudom, de ezen múlik minden. Ha most nem megyek, ki tudja, mi lesz. Nincs más reményem. Ugye segítesz? Te vagy az egyetlen testvérem.

Erzsi a lányra nézett. Meglátta kérlelő tekintetét, reménytől izzó piros arcát. Magát látta benne. Az évekkel ezelőtti énjét. Felállt, és a szobájába ment. Percekkel később egy vastag borítékkal tért vissza. Húga felé nyújtotta, aki habozás nélkül elvette, és felállt.

– Tudtam, hogy megértesz. Miden jó lesz, érzem, hogy jó lesz.

– Karácsonykor hazajössz?

– Persze, hogy hazajövök... de most már mennem kell.

– Sötét van, hova mennél?

Anna már elindult az ajtó felé, kabátzsebébe gyűrve a testes borítékot.

– Ja, nem is mondtam, ő hozott kocsival. Nála lakunk. Igazán kellemes kis lakás, majd egyszer átjöhetnél. De most megyek. Biztos ideges, azóta lent vár. Nem szereti, ha várakoztatják.

A lány búcsúzóul átölelte nővérét.

– Jó éjszakát!

– Jó éjszakát!

Erzsi bezárta az ajtót, majd visszament a konyhába. Elmosta a levesestányért, majd szárazra törölte kezét. Lekapcsolta a villanyt, és visszaült a székre. A család még mindig evett. Még négy év, gondolta.

Gergely Gábor: Eszter (színesceruza-rajz)